

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.03.2014, sp. zn. 29 Cdo 3508/2013, ECLI:CZ:NS:2014:29.CDO.3508.2013.1

Číslo: 95/2014

Právní věta:

Dovolání žalovaného, který není účastníkem právního vztahu mezi státem a žalobcem jakožto poplatníkem soudního poplatku za podanou žalobu, proti usnesení o (ne)zastavení řízení o podané žalobě podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, není subjektivně přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.03.2014

Spisová značka: 29 Cdo 3508/2013

Číslo rozhodnutí: 95

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Poplatky soudní, Přípustnost dovolání

Předpisy: § 218 písm. b) o. s. ř.

§ 243c odst. 1 o. s. ř.

§ 243c odst. 3 o. s. ř.

§ 9 odst. 1 předpisu č. 549/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v P r a z e usnesením ze dne 8. 1. 2013 zamítl návrh na zrušení usnesení tamního soudu ze dne 3. 10. 2012, kterým byli žalobci a), b) a c) vyzváni k doplacení soudního poplatku ve výši 4 098 800 Kč (výrok I.), zastavil řízení (výrok II.) a rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 2000 Kč žalobcům (výrok III.).

Usnesením ze dne 15. 4. 2013 změnil V r c h n í s o u d v P r a z e usnesení soudu prvního stupně tak, že se řízení nezastavuje, vycházejí ze závěru, že výše soudního poplatku za návrh na zahájení řízení v rozsahu, jímž se žalobci domáhají určení, že nové akcie společnosti PF, a. s., nejsou akciemi, odpovídá položce 4 bodu 1 písm. c) sazebníku poplatků (přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Současně odvolací soud uzavřel, že každý ze žalobců je povinen zaplatit soudní poplatek za další samostatně uplatněný nárok (na určení vlastnictví k akciím) ve výši 2000 Kč, k čemuž je soud prvního stupně dosud nevyzval.

Proti tomuto usnesení podala žalovaná dovolání, jež N e j v y š š í s o u d odmítl podle ustanovení §

Z odůvodnění:

Zkoumání, zda dovolání je objektivně přípustné, předchází – ve smyslu ustanovení § 243c odst. 3 a § 218 písm. b) o. s. ř. – posuzování tzv. subjektivní přípustnosti dovolání.

Je tomu tak proto, že k podání dovolání je oprávněn pouze ten účastník, v jehož poměrech rozhodnutím odvolacího soudu nastala újma (jakkoliv nepatrná) odstranitelná tím, že dovolací soud toto rozhodnutí zruší (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1760/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2000, pod číslem 7, ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. [29 Cdo 2290/2000](#), uveřejněné pod číslem 38/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [29 Odo 198/2003](#)).

Při posuzování subjektivní přípustnosti dovolání nelze přehlédnout, že dovolatelka není účastnicí právního vztahu mezi státem a žalobci jakožto poplatníky soudního poplatku (srov. např. stanovisko Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29. 9. 1988, sp. zn. [Cpj 257/87](#), uveřejněné pod číslem 2/89 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či obdobně při výkladu ustanovení § 138 o. s. ř. nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2011, sp. zn. [IV. ÚS 121/11](#)). Nepřísluší jí proto jakkoliv brojit proti posouzení výše soudního poplatku za podaný návrh (žalobu), resp. namítat, že stát (příslušný soud – § 3 zákona o soudních poplatcích) vyměřil soudní poplatek v nesprávné výši.

Napadeným usnesením přitom odvolací soud rozhodl o tom, zda je na místě zastavit řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích pro (soudem prvního stupně dovozené) nesplnění poplatkové povinnosti žalobců. Rozhodnutí odvolacího soudu se tudíž nedotýká poměrů dovolatelky a dovolání proto není subjektivně přípustné.

O nákladech dovolacího řízení rozhodne soud prvního stupně v rozhodnutí, jímž se řízení končí (§ 151 odst. 1 o. s. ř.).

Rozhodné znění občanského soudního řádu, podle kterého Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm (do 31. 12. 2013) se podává z článku II. bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.